

אורי שלנו איננו

הספד לאבא

לאבד אבא זה מכעיס כי בתור ילד אתה מתרגל לעובדה שאבא תמיד נמצא שם. וכשאתה מתבגר, ומתחתן, ומקים משפחה וכבר יש לך ילדים משלך, הוא עדיין שם. רק שעכשיו כבר קוראים לו סבא. טוב, לא כולם, אתה עדיין קורא לו אבא ובשבילו אתה עדיין ילד. ובתור ילד אתה תמיד יכול לסמוך על זה שאם הסתבכת באיזו צרה או נתקעת עם חידת הגיון שלא הצלחת לפתור, אבא יהיה שם בשביל לחלץ אותך, גם אם הוא קצת עייף או קצת חולה. זה הרי התפקיד שלו.

ובוקר אחד כל זה פשוט איננו. סתם ככה, בלי סיבה מספיק טובה. ובתור ילד זה פשוט מכעיס.

אבא היה אדם שאנשים אהבו... או פשוט לא הכירו. עובדה, אף פעם לא פגשתי מישהו שאמר לי "אני לא אוהב את אבא שלך". כשאני מתיישב לכתוב לאבא הספד בשעת לילה מאוחרת (כי זה הזמן הכי לכתוב הספדים), אני חושב פתאום מחשבות כאלו והן ממלאות אותי גאווה, אבל גם צער עמוק מאד.

אני חושב על הדברים שאבא כבר לא יספיק לעשות בחייו: לטייל עם אמא, לחבק את הנכדים, לשפוך על עצמו כוס יין בפסח. אני יודע, זו חשיבה טיפשית. אם כבר, כדאי לחשוב על כל הדברים שאבא כן הספיק לעשות בחייו: לטייל עם אמא, לחבק את הנכדים, לשפוך על עצמו כוס יין בפסח. כן, אבא היה איש של הרגלים.

אני בטוח שכל אחד כאן חושב שאבא שלו היה האבא הכי טוב, אבל אבא שלי באמת היה כזה. תשאלו את מיקה והיא תגיד לכם שאני תמיד צודק. חוץ מלפני יומיים שהכרזתי שאבא הולך להתאושש. והוא לא. מצאתי לי זמן מתאים לטעות. הא? לכל הרוחות, הייתי שמח לטעות מיליארד פעמים אחרות ובפעם הזאת לצאת צודק. הייתי רוצה שאבא יחיה, אבל הוא לא. היית שמח אם היינו נפגשים פה כולנו עוד 20-25 שנים אבל הנה אתם כאן,

עכשיו. לא שיש לי משהו נגד מפגשים חברתיים, אבל הנסיבות, לעזאזל הנסיבות.

אז מה הפלא שאני קצת כועס? אני בסך הכל רק ילד שאיבד את אבא שלו.

אמא, היתרון בלצלוח את הקושי של גידול חמישה ילדים הוא שעכשיו יש לך חמישה קירות להשען עליהם. וגם אם אנחנו או אפילו הנכדים לא יכולים לרפא את הכאב, אנחנו יכולים לפחות לשמש כהסחת דעת מעת לעת. אנחנו אוהבים אותך ועצובים בשבילך ויודעים שאבא לא היה יכול להיות אבא בלי שאת תהיי אמא.

דוד